

[Poul Møller.]

styrelse, vi burde her i landet: at man ikke et halvt år forinden ved, at der kommer til at mangle 2 milliarder kr.? Burde man dog ikke have et vist overblik; jeg siger ikke, at man i september kan have overblik, når der er tale om 100 mill. kr. eller 10 mill. kr., men man kan have et overblik, når det drejer sig om milliardbeløb. Den højtærede finansminister kan så sige: det vidste jeg måske også godt, men jeg følte ikke trang til at oplyse det på det ærede medlems spørgsmål. Så er det jo ringere, så er det jo meget værre.

Statsministeren talte forud for valget om sikkerhed, man skulle vælge det sikre. Nu står vi altså over for denne sikkerhed, blevet til ved hjælp af sådan lidt politisk vandring til 2 medlemmer af venstre. Man talte om sikkerhed. Hvori består nu denne sikkerhed? Har det været sådan, at vi efter valget har kunnet se nogen sikker hånd, nogen fast linje fra denne regerings side? Har vi kunnet sige, at der var virkelig sikkerhed til stede i regeringen både med hensyn til skønnet over udgiftsudviklingen, og med hensyn til hvilken politik man ønskede for at skaffe sig sine indtægter. Jeg husker ikke nogen socialdemokrat, og jeg ved ikke, om andre ærede medlemmer af tinget husker nogen socialdemokrat, der nogen sinde lagde kortene på bordet under valget. Vi talte fra vor side igen og igen om den regning, der ville blive præsenteret efter valget, om den regning, der ventede vælgerne. Vi vidste, den ville komme, vi var rede til at være med til at indfri den, men vi ønskede ikke at indfri den på en sådan måde, at byrderne skulle bæres forgæves.

Jeg tror også, at regeringen har et stort ansvar for, at man gik efterårsmånederne igennem uden klarhed, fordi man udskød valget til den sidste frist; praktisk talt til det sidste minut udskød man valget i håb om, at noget ville vise sig til det bedre. Men efter valget? Er tilliden så blevet stærkere efter valget? Lad os se på den skattelov, vi har i dag, der hedder udskrivningsloven. Hvorfor fremsatte en regering, der manglede 2 milliarder kroner i kassen, før jul et lovforslag om nedsættelse af udskrivningslovens skattesatser? Måtte det ikke være med til i det hele taget at forvirre indtrykket af den økonomiske politik, regeringen ville

føre? Måtte det ikke hos mange i befolkningen, hos borgerne, skabe tvivl og usikkerhed om den økonomiske tilstand her i landet? Troede man virkelig i november-december, at man havde råd til denne skattnedsættelse på godt 300 mill. kr.? Kendte man ikke dengang stillingen?

Så kom man den 3. februar, som det ærede medlem hr. Henry Christensen nævnte, med sin buket, og da trak man udskrivningslovforslaget tilbage. Så kom man i midten af marts og sagde: nu skal vi have udskrivningslov nr. 3, nu skal vi have forhøjelse af de direkte skatter. 300 mill. kr. ned startede man med, så skulle det være uændret, så gik man 300 mill. kr. op, og nu i dag ved vi egentlig ikke, om udskrivningslovforslaget, når det er vedtaget her, ikke skal ændres igen. Det spøger jo med rygter, de kom endda frem i fjernsynet, om, at der er nogen tale om at forhøje de direkte skatter i det kommende skatteår. Jeg vil derfor gerne bede den højtærede finansminister oplyse mig om, hvorvidt der kommer forhøjelser af de direkte personlige skatter for det kommende år. Vi venter jo det sidste lag i det ærede medlem hr. Peter Nielsens lagkage, det har vi ikke set endnu. Flødeskummet, der skulle komme til næste år, bliver nok væk, men hvad indeholder lagkagens øverste lag? Også det var det rart at vide, inden man går til afstemningen i dag.

Jeg har nævnt det eksempel med udskrivningsloven for at vise, hvor usikker regeringens økonomiske vurdering har været, og hvor usikker dens linje har været med hensyn til at møde vanskelighederne. Men stort bedre står det ikke til med hensyn til afgiftsforslagene, alle de indirekte skatter og afgifter. Først talte man om at kunne få merværdiforslaget fremsat i begyndelsen af februar og få det gennemført og praktiseret fra 1. april. Nu har vi under forhandlingerne fået oplyst, at man ikke kan få dem færdig før den 15. maj, og at der skal gå 3 måneder fra deres gennemførelse her i tinget til de kan gennemføres i praksis, mindst 3 måneder, for ellers bliver det ikke forsvarligt, og det skal nok være rigtigt. Men hvordan kunne man så omkring jul sværme omkring med forslagens fremsættelse i februar til gennemførelse pr. 1. april? Også dengang måtte man have vidst fra sine